

Justitieutskottets betänkande

1987/88:18

om vissa advokatfrågor
(prop. 1987/88:26 jämte motioner)

JuU
1987/88:18

Propositionen m. m.

I proposition 1987/88:26 har regeringen (justitiedepartementet) efter hörande av lagrådet föreslagit riksdagen att anta ett vid propositionen fogat förslag till lag om ändring i rättegångsbalken.

Rörande propositionens huvudsakliga innehåll hänvisas till vad som anförs i det följande under rubriken Utskottet på s. 4.

I samband med propositionen behandlar utskottet *dels* den med anledning av propositionen väckta motionen 1987/88:Ju6 av Allan Ekström (m), *dels* den under allmänna motionstiden år 1988 väckta motionen 1987/88:Ju714 av Olof Johansson m. fl. (c). Motionsyrkandena redovisas på s. 4.

I ärendet har utskottet inhämtat yttrande från konstitutionsutskottet. Yttrandet fogas som *bilaga* till detta betänkande.

Det vid propositionen fogade lagförslaget har följande lydelse.

Lag om ändring i rättegångsbalken

Härigenom föreskrivs att 8 kap. 2 och 7 §§ rättegångsbalken skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

8 kap.

2 §¹

Till ledamot av advokatsamfundet får endast den antas som är svensk medborgare, har hemvist inom riket och fyllt tjugufem år samt avlagt för behörighet till domarämbete föreskrivna kunskapsprov och förvärvat sådan praktisk utbildning, som föreskrivs i samfundets stadgar. Han skall ha gjort sig känd för redbarhet och även i övrigt bedömas lämplig att utöva advokatverksamhet.

Till ledamot av advokatsamfundet får endast den antas som

1. är svensk medborgare,
2. har hemvist i Sverige,
3. har avlagt de kunskapsprov som är föreskrivna för behörighet till domarämbete,
4. har genomgått för advokatverksamhet erforderlig praktisk och teoretisk utbildning,
5. har gjort sig känd för redbarhet, och
6. även i övrigt bedöms lämplig att utöva advokatverksamhet.

Advokatsamfundets styrelse får i enskilda fall medge undantag från antagningskraven såvitt gäller första stycket 1 och 2.

Den som är omyndig eller försatt i konkurs får inte antas till ledamot. Inte heller får den antas till ledamot som enligt 3 § lagen (1985:354) om förbud mot yrkesmässig rådgivning i vissa fall, m. m. är förbjuden att utöva rådgivningsverksamhet.

Lagfaren domare i eller befattningshavare vid allmän domstol eller allmän åklagare eller kronofogde får inte antas till ledamot; inte heller den som annars är anställd i statens eller kommuns tjänst eller hos annan enskild än advokat, om inte advokatsamfundets styrelse medger undantag. Vad som nu sagts gäller dock inte befattningshavare vid allmän advokatbyrå.

7 §²

Advokat, som i sin verksamhet uppsåtligen gör orätt eller som eljest förfar oredligt, skall uteslutas ur advokatsamfundet. Äro omständigheterna mildrande, må i stället varning tilldelas honom.

Åsidosätter eljest advokat de plikter, som åvila honom som advokat, må varning eller erinran meddelas honom. Äro omständig-

En advokat, som i sin verksamhet uppsåtligen gör orätt eller som annars förfar oredligt, skall uteslutas ur advokatsamfundet. Äro omständigheterna mildrande, får i stället varning tilldelas honom.

Åsidosätter en advokat annars sina plikter som advokat, får varning eller erinran meddelas honom. Äro omständigheterna synnerligen

¹ Senaste lydelse 1985:355.

² Senaste lydelse 1982:1114.

Nuvarande lydelse

heterna synnerligen försvårande, *må* han uteslutas ur samfundet.

Tilldelas advokat varning, får han, om särskilda skäl föreligger, även åläggas att utge en straffavgift till samfundet med lägst ettusen och högst femtontusen kronor.

Frågor om uteslutning som nu sagts, varning, straffavgift eller erinran prövas av samfundets styrelse eller, i den mån så bestämts i stadgarna, av annat samfundets organ. Har prövningen av sådana frågor överlämnats till ett sådant organ, är en advokat skyldig att lämna detta organ de uppgifter som behövs för prövningen.

Upphör advokat att vara svensk medborgare eller inträder beträffande honom sådan omständighet, att han enligt 2 § andra eller tredje stycket icke må antagas till ledamot av samfundet, vare han skyldig att genast utträda; gör han det ej, förordne styrelsen om hans uteslutning. Samma lag vare, om advokat flyttar ur riket och styrelsen ej medger, att han må kvarstå såsom ledamot av samfundet.

I beslut, varigenom någon utesluts ur samfundet, *må* förordnas, att beslutet genast skall gå i verkställighet.

Brott mot tystnadsplikt enligt 4 § första stycket tredje meningen *må* ej åtalas av annan än justitiekanslern. Åtal *må* väckas endast om det är påkallat från allmän synpunkt.

Föreslagen lydelse

försvårande, *får* han uteslutas ur samfundet.

Tilldelas en advokat varning, får han, om *det finns* särskilda skäl, även åläggas att utge en straffavgift till samfundet med lägst ettusen och högst femtontusen kronor.

Inträder beträffande en advokat sådan omständighet att han enligt 2 § tredje eller fjärde stycket inte får antas till ledamot av samfundet, är han skyldig att genast utträda ur samfundet. Om han inte gör det, skall styrelsen förordna om hans uteslutning. Detsamma gäller, om en advokat upphör att vara svensk medborgare eller flyttar ur riket och styrelsen inte medger att han får stå kvar som ledamot av samfundet.

I beslut varigenom någon utesluts ur samfundet *får* förordnas att beslutet genast skall verkställas.

Brott mot tystnadsplikt enligt 4 § första stycket tredje meningen *får* inte åtalas av annan än justitiekanslern. Åtal *får* väckas endast om det är påkallat från allmän synpunkt.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1988. Bestämmelsen i 7 § om straffavgift tillämpas dock inte i fråga om förhållande som hänför sig till tiden före den 1 januari 1983.

I motion 1987/88:Ju6 av Allan Ekström (m) hemställs att riksdagen begär sådan ändring av rättshjälpslagen att därav framgår att rättshjälp kan beviljas endast av advokat som är svensk medborgare.

I motion 1987/88:Ju714 av Olof Johansson m.fl. (c) hemställs med hänvisning till vad som anförs i motion 1987/88:Sf517 att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om fortbildning av advokater i asylrätt och länderkunskap.

Utskottet

Inledning

Regleringen i rättegångsbalken (RB) av advokatväsendet bygger på att advokatverksamhet är en fri yrkesutövning. Syftet med regleringen är att tillgodose allmänhetens behov av kvalificerade ombud och rättegångsbiträden. För att uppnå detta syfte har föreskrivits att det skall finnas ett allmänt advokatsamfund med stadgar fastställda av regeringen och således med en offentligrättslig karaktär. Endast den som är medlem i Advokatsamfundet får kalla sig advokat. För medlemskap uppställs vissa kompetenskrav. Tillsyn över ledamöternas verksamhet utövas i princip av medlemmarna själva genom styrelsen och en disciplinnämnd. Men även justitiekanslern har viss tillsyn över advokatverksamheten och får ingripa om han anser att en advokat har brustit i sina skyldigheter som advokat. Mot styrelsens och disciplinnämndens beslut kan i vissa fall talan föras i högsta domstolen.

Styrelsen för Sveriges advokatsamfund har i skrivelser till justitiedepartementet i februari 1985 och maj 1987 hemställt om vissa ändringar i 8 kap. 2 och 7 §§ RB. Ändringsförslagen innebär bl.a. att den nedre åldersgränsen (25 år) för inträde i Advokatsamfundet slopas samt att samfundets styrelse ges möjlighet att meddela dispens från kraven på svenskt medborgarskap och hemvist i Sverige för att bli advokat. Skrivelsen från 1985 har remissbehandlats. Propositionen bygger på skrivelserna och remissbehandlingen.

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås några ändringar i RB:s kapitel om advokater.

Advokatsamfundets styrelse föreslås få rätt att medge undantag från kraven på svenskt medborgarskap och hemvist i Sverige för den som vill bli svensk advokat. Det nuvarande ovillkorliga kravet på svensk juridisk examen behålls däremot.

Enligt förslaget skall styrelsen också kunna tillåta att en advokat som upphör att vara svensk medborgare får kvarstå som ledamot av samfundet.

Det nuvarande kravet på att ha uppnått 25 års ålder för att få inträde i Advokatsamfundet föreslås slopat.

Slutligen föreslås en justering av de i rättegångsbalken uppställda kraven på att den som vill bli advokat skall ha genomgått viss utbildning utöver att ha avlagt juridisk examen.

Som föreslagen tidpunkt för lagändringarnas ikraftträdande anges i propositionen den 1 januari 1988.

Svenskt medborgarskap

Som ett skäl för att överväga det nuvarande obligatoriska kravet på svenskt medborgarskap och hemvist i Sverige för ledamotskap av Sveriges advokatsamfund anges i propositionen den utvidgning av de internationella kontakterna som skett under senare år. Bl. a. hänvisas till att det blir allt vanligare att svenska advokater, som sysslar med internationell affärsjuridik, söker sig utanför det egna landets gränser och till att i sådana sammanhang frågan om ömsesidighet i regelsystemen kan aktualiseras. En utländsk medborgare som har avlagt en svensk juridisk examen och är verksam på en svensk advokatbyrås filialkontor utomlands kan också ha intresse av att få bli svensk advokat.

Föredragande statsrådets överväganden mynnar ut i att kravet på svenskt medborgarskap och hemvist i Sverige – med hänsyn till den centrala roll som advokater spelar inom det svenska rättsväsendet – behålls som huvudregel samtidigt som advokatsamfundet ges möjlighet att dispensera från kraven.

Utskottet ansluter sig till dessa bedömningar och vill för sin del – i linje med vad föredragande statsrådet anfört – understryka att det är fråga om en undantagsreglering, enligt vilken sökanden i det enskilda fallet måste visa sådan anknytning till Sverige att ledamotskap i samfundet är sakligt befogat trots bristen på svenskt medborgarskap och/eller hemvist.

Under förarbetena har särskilt uppmärksamats frågan om möjligheterna för dem som inte är svenska medborgare att vara offentlig försvarare i bl. a. mål som rör rikets säkerhet. Utskottet delar härvidlag den bedömning som gjorts i lagstiftningsärendet, nämligen att det i allmänhet är olämpligt att en utländsk medborgare är offentlig försvarare i sådana mål. Såsom föredragande statsrådet anför påkallas emellertid inte någon särskild reglering i ämnet, eftersom redan den nuvarande lydelsen av 21 kap. 5 § första stycket RB ger tillräckliga möjligheter att låta bli att förordna en utlänning till offentlig försvarare i mål där det skulle vara olämpligt med hänsyn till rikets säkerhet.

Enligt rättshjälpslagen (1972:429) får advokater liksom biträdande jurister på advokatbyråer bevilja allmän rättshjälp i vissa angelägenheter.

I motion 6 efterlyses en sådan ändring av rättshjälpslagen att endast den advokat som är svensk medborgare kan bevilja rättshjälp. Motionären hänvisar till att lagrådet i olika sammansättningar kommit till olika uppfattningar om regeringsformens innebörd i sådant hänseende som det här gäller, och han hävdar att därför den *ståndpunkt* bör gälla som värnar om betydelsen av svenskt medborgarskap.

I sitt yttrande till justitieutskottet gör konstitutionsutskottet en analys av aktuella regler i regeringsformen och deras tillämpning. Mot bakgrund därav finner konstitutionsutskottet från de synpunkter konstitutionsutskottet har att beakta hinder inte föreligga mot att utländska medborgare, som är advokater eller biträdande jurister i Sverige, tillerkänns den ifrågavarande behörigheten.

Justitieutskottet noterar att både föredragande statsrådet och lagrådet i

förevarande lagstiftningsärende intagit motsvarande ståndpunkt, dvs. att regeringsformens bestämmelser i ett fall som det förevarande inte utesluter att en förvaltningsuppgift överlämnas till en enskild individ som inte är svensk medborgare. Så har redan skett exempelvis i fråga om biträdande jurister på advokatbyråer, som inte behöver vara svenska medborgare för att få bevilja rättshjälp. Mot denna bakgrund saknas det enligt justitieutskottets mening anledning att ändra rättshjälpslagen på det sätt motionären föreslagit. Utskottet avstyrker bifall till motionen.

I propositionen berör föredragande statsrådet det förhållandet att det både i rättshjälpsnämnd och i besvärsnämnden för rättshjälpen ingår ledamöter som skall vara advokater. De ifrågavarande bestämmelserna, 4 och 5a §§ rättshjälpslagen, innehåller naturligen inte något krav på att advokatledamöterna skall vara svenska medborgare. Något sådant krav föreslås inte heller i propositionen. Enligt föredragande statsrådet kan det nämligen antas att möjligheten att meddela dispens från kravet på svenskt medborgarskap för advokater kommer att utnyttjas i så begränsad omfattning att det saknas anledning att för närvarande uppställa ett sådant krav. Under hänvisning till stadgandet i 11 kap. 9 § regeringsformen om att endast den som är svensk medborgare får vara ledamot av myndighet eller styrelse som lyder omedelbart under regeringen förordar konstitutionsutskottet dock att det vidtas ändringar i de nämnda bestämmelserna i rättshjälpslagen.

Justitieutskottet, som noterar att det är regeringen som utser ledamöter i rättshjälpsnämnderna och i besvärsnämnden för rättshjälpen, utgår från att regeringen utan särskilt initiativ från riksdagens sida i lämpligt sammanhang överväger vad konstitutionsutskottet påpekat samt återkommer till riksdagen med de lagförslag som påkallas.

Utbildning

I propositionen föreslås att det i RB införs ett krav på att den som antas till ledamot av Advokatsamfundet skall ha genomgått – utöver den juridiska universitetsutbildningen – för advokatverksamhet erforderlig teoretisk utbildning. Bakgrunden till förslaget är önskemål från Advokatsamfundet att genom krav på obligatorisk genomgång av kurser i bl.a. advokatetik och advokatekonomi främja en god standard hos advokatkåren. – Utskottet tillstyrker förslaget.

I motion 714 begärs att regeringen tar initiativ till fortbildning av advokater i asylrätt m.m. I motiveringen för yrkandet pekar motionärerna på att förhållandevis få advokater har specialiserat sig på flyktningärenden. Bl.a. för att öka rättssäkerheten i asylärenden bör bristen på advokater med specialkunskaper avhjälpas.

Utskottet vill rent allmänt ansluta sig till de tankar som ligger bakom motionsönskemålet. Det är förvisso angeläget – inte minst av hänsyn till den enskildes rättssäkerhet – att den som biträder en asylsökande har erforderliga kunskaper både om utlänningslagstiftningen och om förhållandena i det land varifrån den sökande kommer. Och behovet av personer med sådana kunskaper får antas öka.

När det gäller den särskilda frågan om regeringsinitiativ till fortbildning av

advokater på det aktuella området måste emellertid beaktas vad utskottet i inledningen till detta betänkande noterade, nämligen att den svenska regleringen av advokatväsendet bygger på att advokatverksamhet är en fri yrkesutövning. Det ankommer därför i första hand på advokaterna själva att sörja för erforderlig fortbildning. Under ärendets beredning har utskottet inhämtat att Advokatsamfundet genom sitt yrkesråd under senare år anordnat ett betydande antal kurser för advokater och biträdande jurister om utlänningslagstiftningen, invandrarrätt, flyktingskydd och asylrätt. Även för framtiden planeras sådan kursverksamhet. Mot denna bakgrund kan utskottet inte tillstyrka bifall till motionen.

Övrigt

Utöver vad som anförts i det föregående föranleder propositionen inget annat uttalande från utskottets sida än att de föreslagna lagändringarna bör träda i kraft den 1 juli 1988.

Hemställan

Utskottet hemställer

1. att riksdagen antar det vid proposition 1987/88:26 fogade förslaget till lag om ändring i rättegångsbalken, dock med den ändringen att tidpunkten för ikraftträdandet bestäms till den 1 juli 1988,
2. beträffande *beviljande av rättshjälp* att riksdagen avslår motion 1987/88:Ju6,
3. beträffande *fortbildning i asylrätt m.m.* att riksdagen avslår motion 1987/88:Ju714.

Stockholm den 22 mars 1988

På justitieutskottets vägnar

Karin Ahrland

Närvarande: Karin Ahrland (fp), Lars-Erik Lövdén (s), Hans Pettersson i Helsingborg (s), Björn Körlof (m), Helge Klöver (s), Gunilla André (c), Ulla-Britt Åbark (s), Sven Munke (m), Birthe Sörestedt (s), Arne Svensson (m), Bengt-Ola Rytter (s), Göran Magnusson (s), Eva Johansson (s), Lars Sundin (fp) och Ingbritt Irhammar (c).

Fortbildning i asylrätt m.m. (möm. 3)

Gunilla André (c) och Ingbritt Irhammar (c) anför:

I linje med utskottets uttalanden vill vi särskilt understyrka att det nu – inför en förestående omorganisation på utlänningslagstiftningens område – är angeläget att de som skall tillhandagå med rättsligt bistånd i asylärenden o.d. har erforderliga kunskaper i de ämnen som aktualiseras i motionen. Detta är viktigt inte minst med hänsyn till den enskildes rättssäkerhet. Mot denna bakgrund vill vi slå fast att det är betydelsefullt att Advokatsamfundet fortlöpande har en bred utbildningsverksamhet på området.

1987/88:3 y

om överlämnande av förvaltningsuppgift till utländsk medborgare (prop. 1987/88:26 och motion 1987/88:Ju6)

Till justitieutskottet

Justitieutskottet har hemställt om konstitutionsutskottets yttrande över motion 1987/88:Ju6 av Allan Ekström (m). Motionen har väckts med anledning av proposition 1987/88:26 om ändring i rättegångsbalken (advokatfrågor).

I propositionen föreslås ändringar i 8 kap. rättegångsbalken i syfte att ge styrelsen för Sveriges advokatsamfund möjlighet att medge undantag från kraven på svenskt medborgarskap och hemvist i Sverige för den som vill bli svensk advokat.

I motionen erinras om att enligt rättshjälpslagen (1972:429) får en advokat bevilja allmän rättshjälp i vissa angelägenheter, vilket är en förvaltningsuppgift som enligt 11 kap. 6 § tredje stycket regeringsformen (RF) kan överlämnas till en enskild individ. Om uppgiften, som i detta fall, innefattar myndighetsutövning skall det ske med stöd av lag. Det kan enligt motionen ifrågasättas om denna befogenhet kan tillkomma även en utländsk medborgare. Detta beror på vilken tolkning 10 kap. 5 § tredje stycket RF ges. I motionen erinras om vad lagrådet (f.d. justitierådet Hult, justitierådet Freyschuss och regeringsrådet Bouvin) uttalade vid sin granskning av regeringsförslaget (prop. s. 14 f). Där anfördes bl.a. följande:

I belysning av innehållet i 10 kap. 5 § tredje stycket synes 11 kap. 6 § tredje stycket innebära, att överlämnande av förvaltningsuppgift kan ske till enskild individ även i fall där denne inte är svensk medborgare. Så synes också ha skett beträffande exempelvis konsuler, notarii publici och biträdande jurister på advokatbyråer; i dessa fall har inte uppställts något krav på svenskt medborgarskap hos den som anförtros förvaltningsuppgift.

Motionären framhåller att motsatt ståndpunkt intogs av lagrådet (justitierådet Mannerfelt, regeringsrådet Voss och justitierådet Broomé) i proposition 1987/88:3 s. 194. I denna proposition, som gällde en ny fartygs säkerhetslag, förklarade lagrådet att bestämmelserna i 10 kap. 5 § tredje stycket RF inte medger att en förvaltningsuppgift överläts till utländsk fysisk person.

Mot bakgrund av att två lagråd således har intagit motsatta ståndpunkter i en grundlagsfråga anser motionären att den mening bör gälla som värnar om betydelsen av svenskt medborgarskap. Uppgiften att bevilja rättshjälp kan därför inte anförtros åt en utlänning som är svensk advokat. Motsvarande

bör gälla även beträffande andra förvaltningsuppgifter som kan ankomma på en advokat. Eftersom departementschefen har gett uttryck åt motsatt uppfattning (prop. 1987/88:26 s. 10) hemställer motionären att riksdagen begär sådan ändring av rättshjälpslagen att därav framgår att rättshjälp kan beviljas endast av advokat som är svensk medborgare.

Konstitutionsutskottet får för sin del anföra följande.

Beträffande de berörda stadgandena i regeringsformen skall först erinras om att 10 kap. RF avser Sveriges mellanfolkliga förbindelser. I 10 kap. 5 § RF ges sålunda regler om de förutsättningar som gäller för befogenhetsöverlåtelser till icke svenska organ. I det nyss nämnda ärendet om en ny fartygssäkerhetslag ansåg lagrådet att bestämmelserna i denna paragraf inte medgav att en förvaltningsuppgift överläts till utländsk fysisk person. Här gällde det bl.a. bemyndiganden i lag om giltigheten av vissa certifikat som utfärdats av utländska klassificeringssällskap och särskilda sakkunniga.

I den nu aktuella propositionen – 1987/88:26 – föreslås som nämnts ändringar i rättegångsbalken av innebörd att Advokatsamfundets styrelse får rätt att medge undantag från kraven på svenskt medborgarskap och hemvist i Sverige för den som vill bli svensk advokat. Enligt utskottet föreligger inte något hinder från konstitutionella synpunkter mot detta förslag som sådant.

Advokater liksom biträdande jurister på advokatbyråer får enligt 16 § rättshjälpslagen bevilja allmän rättshjälp i vissa angelägenheter. Att bevilja rättshjälp är en sådan förvaltningsuppgift som enligt 11 kap. 6 § tredje stycket RF kan överlämnas till en enskild individ. Denna bestämmelse innehåller emellertid inte något förbud mot att en förvaltningsuppgift anförtrots icke svensk medborgare. Frågan är då om nyss berörda stadgande i 10 kap. 5 § RF i enlighet med lagrådets uttalande i ärendet om en ny fartygssäkerhetslag är tillämpligt på utländska medborgare som verkar inom organ med uppgifter som innefattar myndighetsutövning i Sverige. Enligt utskottets uppfattning kan detta inte ha varit lagstiftarens avsikt. Det bör i sammanhanget påpekas att krav på svenskt medborgarskap i allmän tjänst – statlig såväl som kommunal – uppställts endast för vissa särskilda tjänster och uppdrag. Regler härom finns i 11 kap. 9 § RF, där det bl.a. stadgas att krav på svenskt medborgarskap för behörighet att inneha eller utöva tjänst eller uppdrag hos staten eller kommun får uppställas endast i lag eller enligt förutsättningar som angivs i lag.

I propositionen samt i lagrådets yttrande ges exempel på förvaltningsuppgifter som anförtrots utländska medborgare. Så har skett beträffande konsulter, notarii publici och biträdande jurister på advokatbyråer. Det skall tilläggas att de allmänna advokatbyråerna är att betrakta som myndigheter (jfr SFS 1980:548).

Mot bakgrund av det anförda finner utskottet från de synpunkter utskottet har att beakta hinder inte föreligga mot att utländska medborgare som är advokater eller biträdande jurister i Sverige tillerkänns den ifrågavarande behörigheten, dvs. att bevilja allmän rättshjälp i vissa angelägenheter.

I propositionen erinras om att i såväl rättshjälpsnämnd som i besvärsnämnden för rättshjälpen ingår advokater. Departementschefen anför i denna del att möjligheten att meddela dispens från kravet på svenskt medborgarskap

för advokater kan antas komma att utnyttjas i så begränsad omfattning att det saknas anledning att nu uppställa ett krav på att advokatledamöterna i rättshjälpsnämnderna eller besvärsnämnden skall vara svenska medborgare.

Regeringen utser ledamöter i rättshjälpsnämnderna och i besvärsnämnden för rättshjälpen (se 4 § och 5 a § rättshjälpslagen). Enligt det tidigare berörda stadgandet i 11 kap. 9 § RF får endast den som är svensk medborgare vara ledamot av myndighet eller styrelse som lyder omedelbart under regeringen. Detta innebär att propositionen på denna punkt inte kan godtas. Enligt utskottet bör ändringar göras i 4 och 5 a § rättshjälpslagen, vilka bestämmelser redan i dag är mindre väl förenliga med grundlagen.

I övrigt har utskottet inte funnit anledning till något uttalande i ärendet.

Stockholm den 16 februari 1988

På konstitutionsutskottets vägnar

Olle Svensson

Närvarande: Olle Svensson (s), Anders Björck (m), Wivi-Anne Cederqvist (s), Kurt Ove Johansson (s), Birgit Friggebo (fp), Bertil Fiskesjö (c), Sture Thun (s), Hans Nyhage (m), Anita Modin (s), Sören Lekberg (s), Börje Stensson (fp), Elisabeth Fleetwood (m), Torgny Larsson (s), Bengt Kindbom (c) och Nils Berndtson (vpk).

